



ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ



«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1917	Κυριακὴ τῶν Προπατόρων (Κολ. 3,4-11) 13 Δεκεμβρίου 2015	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ

«Ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας» (Κολ. 3,6)

Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, ἀγαπητοί μου, νὰ μιλήσω ἀπλᾶ. Θὰ ἐρμηνεύσω πρακτικὰ ἓνα **ῥητὸ τοῦ σημερινοῦ ἀποστόλου**, αὐτὸ ποὺ ἀκούσατε. Ὁ ἀπόστολος σήμερα ἦταν μία περικοπὴ ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου πρὸς Κολασσαεῖς.

Γράφει ὁ ἀπόστολος. Ἀπὸ ποῦ γράφει; Εἶνε μέσα στὴ φυλακὴ τῆς Ῥώμης καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στέλνει ἐπιστολές. Μία ἐπιστολὴ του λοιπὸν ἀπευθύνεται στοὺς κατοίκους μιᾶς πόλεως τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἢ ὁποῖα ὀνομαζόταν **Κολασσαὶ ἢ Κολοσσαὶ** καὶ ἦταν χτισμένη στὶς ὄχθες τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ. Ἐκεῖ μέχρι τὸ 1922 ἀνθοῦσε ἑλληνικὸς πολιτισμὸς καὶ χτυποῦσαν σήμαντρα χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν. Τώρα οὔτε μία ἐκκλησία, οὔτε ἓνα σήμαντρο, οὔτε ἓνας παπᾶς! Στὰ ἅγια αὐτὰ μέρη δὲν θὰ ξαναχτυπήσουν ἄραγε σήμαντρα, δὲν θ' ἀκουστῆ πάλι τὸ «Χριστὸς γεννᾶται»; Ὁ Θεὸς γνωρίζει. Σ' αὐτὴ τὴν πόλι στέλνει τὴν ἐπιστολὴ του ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Καὶ τί τοὺς λέει;

Ζούσατε, λέει, μέσα στὸ σκοτάδι, στὴν εἰδωλολατρία· εἶχατε βυθισθῆ μέσα στὴ λάσπη, εἶχατε διαπράξει μεγάλα ἐγκλήματα, τὰ φοβερώτερα ἀμαρτήματα. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ Χριστὸς σᾶς δέχθηκε· πῆρε τὸ σφουγγάρι καὶ σᾶς ἔσβησε ὅλες τὶς ἀμαρτίες. Ἀπ' ἐδῶ κ' ἐμπρὸς **προσέξτε** νὰ μὴν ξανακάνετε αὐτὰ ποὺ κάνατε ὅταν ἦσασαν εἰδωλολάτρες. Διότι μὴ λησμονεῖτε, ὅτι «ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας» (Κολ. 3,6).

Ποιὰ λοιπὸν εἶνε αὐτὴ ἡ «ἀπειθεία»; ποιοὶ εἶνε οἱ «υἱοὶ τῆς ἀπειθείας»; καὶ ποιὰ εἶνε ἡ «ὀργή» ποὺ θὰ πέση στὰ κεφάλια τους;

● Για νὰ μποῦμε, ἀγαπητοί μου, στὸ νόημα αὐτοῦ τοῦ ῥητοῦ, πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ ὠραῖος κόσμος ποὺ βλέπουμε, αὐτὸ τὸ σύμπαν μὲ τὰ δισεκατομμύρια ἀστέρια, δὲν φύτρωσε ἔτσι, δὲν εἶνε δημιουργημὰ τῆς τύχης·

κάποιος τὸ δημιούργησε. Τὸ λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «*Πᾶς οἶκος κατασκευάζεται ὑπὸ τινος, ὁ δὲ τὰ πάντα κατασκευάσας Θεός*»· κάθε σπίτι κάποιος τὸ χτίζει, καὶ αὐτὸ τὸ μεγάλο - ἀπέραντο σπίτι τὸ ἔχτισε ὁ Θεός (Ἐβρ. 3,4). Ὑπάρχει λοιπὸν **Δημιουργός**, ποὺ ὄχι μόνο τὰ ἔφτιαξε ὅλα, ἀλλὰ καὶ ἐνδιαφέρεται καὶ προνοεῖ γι' αὐτὰ ποὺ δημιούργησε καὶ **κυβερνᾷ τὸν κόσμον**. Πῶς τὸν κυβερνᾷ; Μὲ τοὺς φυσικοὺς νόμους ποὺ ἔχει θέσει.

Ὁ ἥλιος, γιὰ παράδειγμα, ἀνατέλλει καὶ βασιλεύει σὲ ὠρισμένη ὥρα καὶ λεπτό· χρονόμετρο ἀκριβείας, δὲν φεύγει ἀπὸ τὴν ὥρα καὶ τὴν τροχιά του. Γι' αὐτὸ ὁ προοιμιακὸς ψαλμὸς ποὺ ἀκούμε στὸν ἑσπερινὸ λέει: «*Ὁ ἥλιος ἔγνω τὴν δύσιν αὐτοῦ. Ἔθου σκότος καὶ ἐγένετο νύξ*» (Ψαλμ. 103,19-20) - τί ὠραῖα λόγια! ὁ ἥλιος, λέει, γνωρίζει τὴν ὥρα του καὶ βασιλεύει τότε ἀκριβῶς: σὰν στρατιώτης πειθαρχικὸς μπροστὰ στὸ στρατηγό, ἔτσι κι ὁ ἥλιος παρουσιάζεται κάθε πρωὶ μπροστὰ στὸν Παμβασιλέα καὶ δίνει τὸ παρὼν του. Πειθαρχεῖ ὁ ἥλιος στὸ νόμο τοῦ Θεοῦ, πειθαρχεῖ τὸ φεγγάρι καὶ κάνει τὸν κύκλο γύρω ἀπὸ τὴ Γῆ σὲ ὠρισμένες μέρες, πειθαρχεῖ ὁ πλανήτης μας ἡ Γῆ καὶ κάνει τὴν τροχιά της σὲ ὠρισμένο δρομολόγιο, πειθαρχοῦν τὰ ἄστρα, πειθαρχοῦν τὰ ζῶα, πειθαρχοῦν τὰ δέντρα. Ὅλα, ἀπ' τὸ λαμπρότερο ἀστέρι μέχρι τὸ πιὸ ταπεινὸ χορτάρι, ὅλα εἶνε πειθαρχικά· κι αὐτὴ ἡ **πειθαρχία δημιουργεῖ τὴν ἁρμονία**. Ὁ κόσμος εἶνε σὰν μιὰ κιθάρα ποὺ τὴν ἔχει κουρδίσει καὶ παίζει: «*Αἰνεῖτε τὸν Θεόν... πᾶσα πνοή*», «*αἰνεῖτε τὸν Κύριον*» (Ψαλμ. 150,1-6· 148,1).

Ἄλλ' ἐνῶ ὅλα εἶνε πειθαρχικά, μέσα στὴν ἁρμονία αὐτὴ **ἀκούγεται ἓνα φάλτσο**. Ποιὸ εἶνε τὸ φάλτσο; Ὁ **ἄνθρωπος**. Εἶνε ὁ μόνος μέσα στὸν κόσμον ποὺ δὲν θέλει νὰ πειθαρχήσῃ στὸ Θεό. Ἐπρεπε καὶ αὐτὸς νὰ πειθαρχῇ· διότι ὅπως γιὰ τὸ ὑλικὸ σύμπαν ὑπάρχουν οἱ φυσικοὶ νόμοι, ἔτσι γιὰ τὸ πνευματικὸ σύμ-

παν, τὸν ἄνθρωπο, ὑπάρχουν πνευματικοὶ νόμοι, πού ἔχουν μεγαλύτερη ἀξία ἀπὸ τοὺς φυσικούς. Ἔπρεπε νὰ ὑπακούσῃ ὁ ἄνθρωπος πρῶτα - πρῶτα στὸν ἀγραφο νόμο τῆς συνειδήσεώς του, καὶ ἔπειτα στὸν γραπτὸ νόμο (τὸ Νόμο τοῦ Μωυσέως, τὸν Δεκάλογο, τὴν Ἐπί τοῦ ὄρους ὁμιλία, τὸ Εὐαγγέλιο). Ἔπρεπε νὰ ὑπακούσῃ, διότι τὸν διατάζει ὁ Πατέρας καὶ Δημιουργός του, ἀλλὰ καὶ διότι αὐτὸ εἶνε τὸ συμφέρον του. Καὶ ὅμως ὁ ἄνθρωπος ὑψώνει τὸ σπιθαμιαῖο του ἀνάστημα καὶ λέει στὸ Θεό· Δὲν σὲ ὑπακούω, θὰ κάνω τὸ κέφι μου, θὰ κάνω ἀντίθετα ἀπὸ ἐκεῖνα πού με διατάζεις.

Παράδειγμα. Σήμερα εἶνε Κυριακή, ἡμέρα πού ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ λέει «*Ἐξ ἡμέρας ἐργᾶ καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου. Τῇ δὲ ἡμέρᾳ τῇ ἐβδόμῃ σάββατα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου*»; (Ἐξ. 20,9). Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευή, Σάββατο νὰ δουλεύῃς σὰν μυρμήγκι. Χτύπησαν τὰ σήμαντρα Κυριακή; φτερά στὰ πόδια, νὰ ἴσαι στὴν ἐκκλησία. Τί γίνεται ὅμως; πού εἶνε οἱ Χριστιανοί; Γιά μετρηθῆτε νὰ δῆτε πόσοι λείπουν. **Ἀπὸ τοὺς ἑκατὸ Χριστιανούς 2 μόνο ἐκκλησιάζονται**· οἱ ἄλλοι 98 πού εἶνε; Καὶ πῶς δικαιολογοῦνται! Ἄπαντοῦν μὲ αὐθάδεια ὅπως οἱ προσκεκλημένοι τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου· «*Ἐχε με παρητημένον*»· «*ἀγρὸν ἠγόρασα*», «*ζεύγη βοῶν ἠγόρασα*», «*γυναῖκα ἔγνημα, ...οὐ δύναμαι ἐλθεῖν*» (Λουκ. 24,18-20). Δὲν ὑπακούει ὁ ἄνθρωπος στὴ διαταγὴ αὐτή.

Ἄλλη διαταγὴ - νόμος τοῦ Θεοῦ εἶνε, ὅτι ἐκτός ἀπὸ τὸν εὐλογημένο γάμο -ἀκοῦτε;- οὐδεμία ἄλλη σχέσι ἀνδρὸς μὲ γυναῖκα ἐπιτρέπεται· «*Οὐ μοιχεύσεις*» (Ἐξ. 20,13. Δευτ. 5,18), «*οὐ μὴ πορνεύσῃς*» (Ἠσ. 3,3), αὐτὰ λέει ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ. Καὶ οἱ ἄνθρωποι τί λένε; Ὅχι, δὲν ὑπακούω, θὰ κάνω τὸ κέφι μου!... Καὶ λησμονοῦν τὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ «*Ὁ ὁ Θεὸς συνέζευξεν, ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω*» (Ματθ. 19,6)· ἐκείνους πού ἔνωσε ὁ Θεός, δὲν ἔχει δικαίωμα κανένας νὰ τοὺς χωρίζῃ, οὔτε βασιλιάς οὔτε ἀρχιεπίσκοπος οὔτε πατριάρχης, μόνο τὸ φτυάρι τοῦ νεκροθάφτη. Ὅταν λοιπὸν ὁ ἀπόστολος λέει «*ἀπειθεία*», ἐννοεῖ τὴν **περιφρόνησι τῶν ἐντολῶν** τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

● Καὶ ἡ συνέπεια ποιὰ εἶνε; «*Ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας*» (Κολ. 3,6). Θέλετε νὰ δῆτε τί θὰ πῇ «*ὀργὴ τοῦ Θεοῦ*» καὶ ποιὸί εἶνε «*υἱοὶ τῆς ἀπειθείας*»; Ἄς παραθέσουμε μερικὰ γνωστὰ **παραδείγματα** ἀπὸ τὴν ἀγία Γραφή καὶ τὴν ἱστορία τοῦ κόσμου.

◆ Πρῶτοι «*υἱοὶ τῆς ἀπειθείας*» εἶνε **οἱ πρωτόπλαστοι**, ὁ Ἄδὰμ καὶ ἡ Εὕα. Δὲν ἄκουσαν τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅ-

τι ἀπὸ τὸν παράδεισο, ὅπου ζοῦσαν εὐτυχισμένοι, βρέθηκαν σ' αὐτὴ τὴν «*κοιλιάδα τοῦ κλαυθμῶνος*» (Ψαλμ. 83,7). Ἔτσι ἔμαθαν, ὅτι ἡ ὑπακοὴ εἶνε ζωὴ, ἐνῶ ἡ ἀνυπακοὴ εἶνε θάνατος.

◆ «*Υἱοὶ τῆς ἀπειθείας*» ἦταν **οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς τοῦ Νῶε**. Παρὰ τὶς προειδοποιήσεις συνέχιζαν νὰ ζοῦν κατὰ τὶς ἐπιθυμίες τους. Τὸ ἀποτέλεσμα· σὲ ὥρα πού δὲν περίμεναν ἀνοίξαν οἱ καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ, τὰ νερὰ σκέπασαν τὰ βουνά, καὶ πνίγηκαν ὅλοι.

◆ «*Υἱοὶ τῆς ἀπειθείας*» ἦταν ἀκόμη **οἱ κάτοικοι τῶν Σοδόμων καὶ τῆς Γομόρρας**. Παρὰ τὶς διαμαρτυρίες τοῦ Λῶτ αὐτοὶ ἔκαναν ἀμαρτήματα ἀκατονόμαστα. Τὸ τέλος εἶνε γνωστό· ξαφνικὰ ἀνοίξαν τὰ οὐράνια καὶ ἔβρεξαν ὄχι πλέον νεράκι ἀλλὰ φωτιά καὶ θειάφι. Λαμπάδιασε ὁ τόπος καὶ βούλιαξε στὰ βάθη τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης· τίποτα δὲν ζῆ ἐκεῖ τώρα.

◆ «*Υἱὸς τῆς ἀπειθείας*» καὶ «*τῆς ἀπωλείας*» (Ἰω. 17,12) ἦταν τέλος **ὁ Ἰουδᾶς**. Ἄκουσε τὰ ὠραιότερα λόγια καὶ εἶδε τὸ τελειότερο παράδειγμα. Δὲν ἄκουσε τὸ Χριστό, ἄκουσε τὸ διάβολο, τὸ μαμωνᾶ. Τὸ τέλος του ἦταν μιὰ κρεμάλα. «*Ἔρχεται ἡ ὀργὴ ...ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας*».

* * *

«*Υἱοὶ τῆς ἀπειθείας*» ὅμως, ἀγαπητοί μου, **εἴμαστε κ' ἐμεῖς**. Ποιὸς ἀκούει σήμερα τὸ Θεό, ποιὸς συμμορφώνεται μὲ τὸ νόμο του; Ἄντρες γυναῖκες παιδιὰ γίνανε **ἄλογα ἀχαλίνωτα**, ὅπως ἔλεγε ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός.

Σπάσαμε τὰ **χαλινάρια**, πού εἶνε ὁ θεῖος νόμος, ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, ὁ σεβασμός, ἡ τιμὴ, ἡ ντροπή, αὐτὰ πού συγκρατοῦν τὴν κοινωνία. Οἱ προηγούμενες γενεὲς ἔτρωγαν τὴν ἀμαρτία μὲ τὸ κουτάλακι· ἡ σύγχρονη γενεὰ τρώει τὴν ἀμαρτία μὲ τὴν κουτάλα τῆς μεγάλης πού κρατᾶει ὁ διάβολος. Γλεντοῦν, διασκεδάζουν, μεθοῦν, ξοδεύουν, σπαταλοῦν. Οἱ ἐκκλησίες ἐρήμωσαν καὶ γέμισαν τὰ ἀμαρτωλὰ κέντρα, τὰ μαντριά τοῦ διαβόλου. Ἐκεῖ πού ἄλλοτε δὲν ὑπῆρχε πόρνη, τώρα ὑπάρχουν χιλιάδες, κι ἀμέτρητα παράνομα ζεύγη ζοῦν χωρὶς ντροπή.

Ἄλλὰ δὲν εἶνε ψέμα· «*Ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας*»! **Ποιὰ θὰ εἶνε ἡ ὀργή;** Ἐμένα ρωτᾶτε; καμμιά ἀσθένεια ἢ ἐπιδημία; καμμιά πείνα; κανένας σεισμός; ἢ μήπως καμμιά πυρηνικὴ φωτιά πού θὰ κάνῃ νὰ λαμπαδιάσῃ ὁ τόπος ὅλος, τὴν ὥρα πού τὰ δίποδα κτήνη ὀργιάζουν καὶ βλαστημοῦν;

Ἄν ὑπάρχῃ αἴσθημα, φιλότιμο, μετάνοια, **ἂς μετανοήσουμε** κι ἂς κλάψουμε. ὦ Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, διὰ πρεσβειῶν τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων ἐλέησον ἡμᾶς· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**